

Hawaïaanse bruiloft, deel 1 – 7 april 2018

Door: Benjie Leach

De sabbatmiddag begon zoals gepland.

Ongeveer 30 studenten van een muziekgroep van *Campion Academy*, waar ik werkte als kerkelijk werker, deelden uitgaven uit van het boekje Schreden naar Christus van Ellen G. White. Dit deden ze in een stad aan de voeten van de Rocky Mountains in de Amerikaanse staat Colorado.

Daarna gingen we terug naar de lokale Adventkerk, waar de studenten eerder hadden opgetreden. Ze kleedden zich om voor een wandeling in het nabijgelegen *Rocky Mountains National Park*. Maar op het moment dat onze bus stopte op een mooi uitzichtpunt in de buurt van een bergtop, wilde ik graag direct weer omkeren en vertrekken. We werden geconfronteerd met tientallen mensen, die waren gekleed in lange gewaden. Op het eerste gezicht dacht ik dat ze behoorden tot een soort opdringerige oosterse religie en ik had geen zin om met hen in discussie te raken. De leden van de muziekgroep overtuigden me echter om vijf minuten de tijd te nemen om met hen in gesprek te gaan en te getuigen van Christus. Ik gaf aarzelend toe...

Na enkele minuten kwam een student bij me en die zei: "Dit zijn geen mensen met een oosterse religie, maar dit is een Hawaïaanse bruiloft."

Ik was verbaasd: "Waarom wordt er een Hawaïaanse bruiloft gehouden, hier in Colorado?"

Het bleek dat de bruidegom oorspronkelijk uit Hawaï kwam. De student gaf vervolgens aan dat er echter een probleem was: de voorganger voor de bruiloft was al 45 minuten te laat.

"U bent toch ook voorganger?" zei de student.

Ik vertelde hem dat de voorganger vast wel zou komen, maar ... dat bleek niet het geval. We zagen de bruid even later in tranen bij de auto, en ik stapte op haar af. De vrouw gaf - tussen de snikken door - aan dat de voorganger betrokken was geraakt bij een auto-ongeluk en niet in staat was om naar de bruiloft te komen.

Nu had de bruid mijn medeleven gewonnen. Ik zei: "Ok, dan zou ik jullie bruiloft kunnen leiden."

Ze keek me verbaasd aan: "Hoe bedoelt u dat u dan onze bruiloft zou kunnen leiden?"

"Ik ben voorganger", zei ik.

"U ziet er niet uit als een voorganger."

"Toch is het echt waar", zei ik terwijl ik mijn portemonnee pakte met mijn "voorgangers-kaartje".

Ze zette grote ogen op en zei: "U bent echt een voorganger! Kunt u onze bruiloft leiden?"

Nu was het mijn beurt om te twijfelen en ik zei tegen haar: "Mag ik dan het bewijs zien dat jullie voor de burgerlijke stand zijn getrouwd?" Ik bekeek het document zorgvuldig en zag dat het in orde was.

"Ik denk dat ik dan jullie bruiloft kan doen", zei ik. "Vertel eens, wat zijn jullie namen?"

De leden van de muziekgroep hadden door wat er gebeurde en ze werden enthousiast. Meerdere leden speelden muziek voordat de trouwplechtigheid begon.

Wordt vervolgd.

Hawaïaanse bruiloft, deel 2 - 14 april 2018

Door: Benjie Leach

De vader van de bruid escorteerde zijn dochter, nu met blijde glimlach, naar de bruiloftsgasten. De bruidegom speelde op de gitaar en zong "het Hawaïaanse bruiloftslied". De Heer gaf mij enkele dingen in, die ik kon zeggen en daarna verklaarde ik het bruidspaar tot man en vrouw.

Achteraf zei de moeder van de bruid iets wat mij nog steeds de rillingen geeft.

"Ik denk niet dat dit een ongelukje was, maar dat dit bedoeld was om te gebeuren," zei ze. "Kijk maar eens naar het shirt dat u draagt."

Ik keek omlaag naar mijn kleding. Ik had een spijkerbroek aan, tennisschoenen en een blauw shirt. Op het borstzakje van mijn shirt was het woord Hawaii gestikt en een kleurrijke regenboog. Ik had het shirt gekocht toen ik enkele jaren geleden met mijn vrouw op vakantie op Hawaii was.

Toen ze de Hawaïaanse bloemenkrans om mijn nek hingen, leek het alsof mijn deelname aan deze bruiloft echt zo had moeten zijn.

We gaven de pasgetrouwen een bruiloftsgeschenk: een uitgave van "Schreden naar Christus". Het paar had nog nooit van de zevendedagsadventisten gehoord.

Als het verhaal daar afgelopen was, dan was het al mooi geweest, maar daar hield het niet op.

Twee jaar later, ik woonde toen in Texas, kreeg ik vroeg op sabbatmorgen een telefoontje van een ervaren schriftstudie-evangelist in Colorado.

"Weet je nog van dat paar dat je hebt getrouwd in het *Rocky Mountains National Park*?" vroeg hij.

Hij gaf aan dat het paar "Schreden naar Christus" had gelezen en daarna bij de Zevende-dags Adventisten was gekomen voor meer informatie. "Dus hebben we hun meer literatuur gestuurd", zei hij. "Daarna wilden ze Bijbelstudies volgen en dat heb ik de laatste zes maanden met hun gedaan. Je vindt het vast fijn om te horen dat ze vandaag worden gedoopt in de *Greely Seventh-day Adventist Church*."

Nog twee jaar later nodigde *Campion Academy* me uit om een gebedsweek te leiden. Toen ik aan de sabbatdienst wilde beginnen, zag ik de schriftstudie-evangelist binnenkomen, samen met het getrouwde paar en een peuter.

Na de dienst vertelden ze me de rest van het verhaal:

Nadat ze waren gedoopt, had het paar hun vrienden uitgenodigd om bij evangelisatiebijeenkomsten aanwezig te zijn in de *Greely*-kerk, en drie van hen zijn inmiddels ook gedoopt. Daarnaast was ook de moeder van de bruidegom gedoopt en die werkte in een adventistisch ziekenhuis op Hawaii.

Ik had destijds geen zin om in discussie te raken met mensen in lange witte gewaden, maar de Heer was in staat geweest om een paar studenten en een man in een Hawaii shirt te gebruiken en het getuigenis tot zoveel zegen te laten zijn.

Benjie Leach is een vrijwilliger in Texas, Forth Worth, die de gezondheidsboodschap bij mensen thuis brengt.

Een kleine vrouw - 21 april 2018

Door: Vanessa Rocha

Leiders van de Zevende-dags Adventisten gaven mij in het jaar 2016 de opdracht om een evangelisatiemissie in Rwanda te leiden aan een adventistische universiteit. Deze missie had tot gevolg dat in totaal 110.000 mensen zich lieten dopen, dat was nog nooit eerder gebeurd in Rwanda.

De voorganger benaderde mij, nadat er 173 mensen waren gedoopt, aan het eind van een bijeenkomst.

“Nu we vrienden zijn, kan ik je het volgende vertellen”, zei hij. “Toen ik vernam dat er een Amerikaanse voorganger naar onze locatie zou komen, was ik erg opgetogen. Ik verwachtte een grote, sterke, lange blanke man. Maar toen ze mij aan jÓu voorstelden als de spreker - een kleine vrouw - was ik erg teleurgesteld. Ik had er geen hoge verwachtingen van, maar mijn beste zuster-voorganger: het spijt me zo voor mijn klein geloof. Je hebt werk verricht in deze school waartoe niemand van ons in staat zou zijn geweest.”

Om eerlijk te zijn: zoveel heb ik niet te bieden. Maar als iemand een bereid hart heeft, kan God buitengewone dingen doen. Waardoor was de missie in Rwanda zo succesvol? Het antwoord is eenvoudig: Volledige betrokkenheid van alle leden – ieder kerklid kan zijn of haar deel bijdragen in het delen van het getuigenis van Jezus.

In Rwanda zag ik dat kerkleden het als hun persoonlijke taak zagen om hun omgeving te bereiken. Ze legden het idee dat evangeliseren alleen iets is voor een voorganger, naast zich neer. De kerkleden hadden geen specifieke training: ze gebruikten gewoon hun door God gegeven talenten om de mensen die Christus wil redden, te bereiken. Ze realiseerden zich dat Jezus spoedig terugkomt en dat wij als zevendedagsadventisten een speciale verantwoordelijkheid hebben. Ze zeiden: “Hier ben ik Heer, zend mij”.

Ik heb veel Rwandezen ontmoet, jong en oud, die zeiden: “Vanessa, ik ben al jarenlang lid van deze gemeente, maar nog nooit heb ik de kerk zoiets zien doen. Maar nu begrijp ik dat ik niet op de kerk hoef te wachten. Het begint heel eenvoudig met één persoon, het begint met mij.”

Jonge mensen kwamen naar me toe en zeiden: “ik ben geen voorganger, ook geen zanger, maar ik heb een heleboel vrienden en veel invloed op hen. Mijn leven zal de dienst zijn, want door alles wat ik heb geleerd bij deze evangelisatiebijeenkomsten, kan ik zelf Bijbelstudies leiden.”

De oprechtheid van deze kerkleden hebben Rwanda op een soortgelijke wijze veranderd als dat Jezus en zijn 12 discipelen in drie jaar hebben gedaan. Hoe veel meer zouden we wel niet kunnen doen als we in al onze kerken het concept van “volledige betrokkenheid van kerkleden” kunnen realiseren? Hoe veel sneller zouden we Jezus dan kunnen ontmoeten?

Vanessa Rocha, 23, is Bijbelmedewerkster en muzikant in het zuiden van Californië

Jezus bekend maken - 28 april 2018

Door: Andrew McChesney, adventistische zendeling

Een collega vroeg aan David Kim, zevendedagsadventist en directeur van een onderneming, over zijn favoriete tijdsbesteding in het weekend. Dit deed hij terwijl ze wat met elkaar spraken bij een begrafenis.

“Ik ga naar de kerk en besteed tijd met mijn familie”, antwoorde David.

De collega zei dat hij het ook fijn vond om tijd met de familie door te brengen, wat het voor David duidelijk maakte dat hij het niet over geloofszaken wilde hebben.

De twee mannen praatten nog wat door over hun families. Toen zei David: “We hebben nu al even gesproken over jouw familie, als we nu eens verder praten over het geloof?”

De collega zei snel: “Ik ben atheïst”.

“Waarom ben jij dan atheïst?” vroeg David.

De rest van het gesprek werd gevolgd door andere gasten op de begrafenis en plantte een zaadje waarvan David hoopt dat dat ooit tot een Bijbelstudie zal leiden.

David geeft aan dat het best eenvoudig is om God in een ontspannen gesprek op te voeren. Hier zijn wat voorbeelden voor alledaagse situaties:

- *Hoe was je weekend?* Ik had een heel fijn weekend! Op zaterdag zijn we naar de kerk geweest en op zondag naar de supermarkt.
- *Hoe heb je je vrouw ontmoet?* We hebben elkaar ontmoet in een kerk in Chicago.
- *Bespeel je nog steeds de Cello?* Nee, niet meer zo vaak als vroeger, maar ik geeft wel les aan mijn zoon. Verder ben ik in contact gekomen met een christelijke zanger. Hij heeft best mooie projecten opgestart over de Bijbelboeken Daniël en Openbaringen.
- *Wat doe je in je vrije tijd?* De meeste tijd besteed ik aan mijn gezin en mijn geloof.
- *Hoe besteed je je tijd aan je ambities, terwijl je tegelijkertijd je balans tussen werk en privé in de gaten houdt?* Dat kan best een uitdaging zijn, maar één van de dingen die me daarbij het beste helpt – maar ik weet niet hoe je daarover denkt – is mijn gebedsleven.
- *Heb jij een goed advies om succesvol in mijn werk te zijn?* Wat ik zelf het beste advies vind, is om elke dag te beginnen met gebed en Bijbellezen. Dat zorgt er voor dat ik elke dag begin met wat écht belangrijk is.

David vergelijkt zichzelf weleens met een vliegvisser: “Met vliegvissen ben je altijd bezig met het uitwerpen van je hengel”, zegt hij. “Ik gooi aas uit en wacht ik altijd tot een hongerige vis toehapt.”

Collega's van David hebben gevraagd naar meer uitleg als gevolg van dit soort gesprekken en David leidt twee tot vier Bijbelstudies per week. Twee collega's hebben zich inmiddels laten dopen.

David Kim is een zevendedagsadventist die ondernemer is en hij is oprichter van de “Nicodemus Society”, een organisatie die de Adventboodschap deelt met rijke, ongelovige en goed opgeleide mensen.

Op de Tsjechische televisie – 5 mei 2018

Door: Andrew McChesney

Irena Metzova begrijpt niet waarom ze *net niet* op tijd aan boord kon komen van een passagiersvliegtuig dat vervolgens in de Atlantische Oceaan was neergestort. Maar dit redde haar leven en zorgde ervoor dat ze de kans kreeg om over de sabbat te vertellen op de landelijke televisie.

Irena had een vlucht geboekt van New York naar haar geboorteland Tsjechië, nadat ze een zomer als vrijwillige kok had gewerkt voor een groep evangelisten. In deze groep bevond zich ook haar zoon van ongeveer 20 jaar. Maar de luchtvaartmaatschappij, KLM, annuleerde vluchten als gevolg van een staking en boekte haar op het laatste moment over naar een vlucht van Swissair. Ze gaf het bericht door aan haar zus in Tsjechië en ze spraken af dat ze elkaar de volgende dag zouden zien op het vliegveld van Praag.

De volgende ochtend werd de zus van Irena wakker met het nieuws dat een Swissair DC-10 vliegtuig was neergestort, nadat dit twee uur daarvoor was vertrokken van New York. Het was het vliegtuig dat haar zus zou nemen.

In tranen belde ze haar zwager. “Ik heb mijn zus verloren en jij hebt je vrouw verloren”, zei ze.

Maar Irena had de vlucht niet genomen. Toen Irena wilde inchecken bij de Swissair balie voor haar vlucht op het John F. Kennedy vliegveld van New York, zei de baliemedewerkster: “mevrouw Metzova, u bent Tsjechisch, we kunnen u overboeken naar een directe vlucht naar Tsjechië van *Czech Airlines*. Wat vindt u daarvan?”

Irena vond het een goed plan dat ze niet zou hoeven overstappen in Geneve en de baliemedewerkster printte een nieuwe *Boarding pass* voor haar uit.

“U hebt 15 minuten om de vlucht te halen,” zei de baliemedewerkster. “Rennen!”

Om half elf in de avond, op 2 september 1998, stortte het vliegtuig van Swissair neer voor de kust van Canada. Alle 229 inzittenden kwamen daarbij om. Daaronder was ook een zevendedags-adventist die student was. Hij zou een jaar in Frankrijk gaan studeren. Het neerstorten werd veroorzaakt door een brand aan boord van het vliegtuig.

Toen de wereld rouwde, hoorde Irena’s zus over het plan dat was gewijzigd.

Irena, nu 68 jaar oud, kan niet verklaren wat er is gebeurd. Maar jaren na het ongeluk kreeg ze de kans om op de Tsjechische televisie te vertellen over de ramp in het programma “verhoorde gebeden”. Daarin vertelde ze over de goedheid van God ten tijde van de communistische onderdrukking in Tsjechië. Daarin las ze ook het vierde gebod over de sabbat voor.

Veel mensen hebben daar voor het eerst gehoord over de Bijbelse sabbat, zegt haar zoon Kamil Metz. Hij is internationaal coördinator van de GLOW-missie.

Nadat het programma was uitgezonden, hoorde we van andere adventisten dat ze waren gebeld door familieleden. Die zeiden: “we hebben nooit geweten dat de sabbat zo wordt benoemd in de Bijbel.” Volgens Kamil Metz.

En dit alles, omdat Irena op één of andere manier een vlucht had gemist.

Cirkeltje rond – 12 mei 2018

Door: Brittany Fletcher

Terwijl ik de vuilnis buitenzette, op oudejaarsavond, bij mijn huis in de Amerikaanse staat Kentucky, kwam er een jongeman op me af.

“Ik heb hier een enquête waarvan de uitkomsten goed zouden kunnen zijn voor deze buurt, mag ik u daarvoor enkele vragen stellen?”, zei hij.

De vriendelijke vreemdeling bleek een vrijwilliger van GYC te zijn, die bezoeker was van de zevende-dagsadventistische jaarlijkse conventie in Louisville. Ik had er toen geen idee van dat ik een jaar later van deur tot deur zou gaan voor de volgende GYC-conventie.

Buiten voor mijn huis keek ik naar de vragenlijst die de GYC-vrijwilliger mij had overhandigd. Ik omcirkelde mijn interesses over Bijbelstudie en bezoek. Daarna hoorde ik vijf maanden niets meer.

In mei vertelde mijn moeder me dat iemand bij het huis was geweest om Bijbelstudies te geven. De man, Romone, had ons zes keer bezocht en elke keer miste ik hem in verband met mijn opleiding. In juni kwam de Bijbelwerker langs op het moment dat ik thuis was en we spraken af dat we elke vrijdag de Bijbel zouden bestuderen in een plaatselijk restaurantje.

Ik wist helemaal niets van het adventisme. Ik was actief in een andere denominatie waar ik les gaf aan kinderen en waar we op missiereizen gingen. Maar ik kreeg niet de band met Jezus waarnaar ik verlangde. Ik bad voortdurend om meer naar hem toe te groeien.

Mijn gebeden werden verhoord via Romone.

Al snel stuurde ik het bericht naar Romone dat ik hem graag twee keer in de week wilde ontmoeten. Ik accepteerde alles wat ik leerde. Toen mijn dieet en levensgewoonten veranderden, begon mijn leven beter te worden. Ik hou van Romeinen 12:2, waarin staat: “En word niet aan deze wereld gelijkvormig, maar word veranderd door de vernieuwing van uw gezindheid om te kunnen onderscheiden wat de goede, welbehaaglijke en volmaakte wil van God is (HSV).”

Deze hemelse manier van denken verbreedde mijn blik. Nu is het zo dat als ik studeer, dat ik dat niet doe om een goed cijfer te halen, maar ik doe het voor God. Ik wil dat de kennis die ik verzamel tot genezing kan zijn als ik een ooit logopedist mag zijn.

In de kerk van Romone, hoorde ik over de GYC-conventie in Houston, Texas, die zou worden gehouden in december 2016. Ik ben lid geworden van de zevendedagsadventisten vlak voordat de conventie begon.

Het langs de deuren gaan met andere GYC-vrijwilligers vond ik op een leuke manier spannend. Meer mensen schreven zich in voor Bijbelstudies. Ik zag een soortgelijke passie bij een jongeman als die ik een jaar eerder had gehad. Ik bid dat bij hem de cirkel zich mag sluiten, net als bij mij is gebeurd. Ik ken nu de kracht van een eenvoudige vragenlijst.

Brittany Fletcher, 22 jaar, volgt lessen om logopedist te zijn in Louisville, Kentucky.

Dichtbij de Heilige Geest – 19 mei 2018

Door: Christopher Holland

Ik stopte met het bezoeken van de rooms-katholieke kerk toen ik 16 jaar oud was. De belangrijkste reden was dat mijn ouders, die huwelijksverrijkingslessen gaven in de kerk, gingen scheiden. De priester, die vaak bij ons kwam om met ons te eten, is nooit langs geweest toen mijn ouders uit elkaar gingen.

Ik besloot dat als dit het was, waar het bij God en de kerk om draaide, dat dit niets voor mij was.

Vier jaar ging voorbij. Ik verhuisde van de omgeving van Chicago naar het noorden van Indiana, waar ik op de late dienst van een tankstation werkte. Daar heb ik mijn latere vrouw, Debbie, ontmoet. Ze werkte daar in de buurt bij een verzorgingstehuis.

Debbie en ik praatten altijd met elkaar als ze benzine kwam afrekenen. Ze begreep mijn interesse in geestelijke zaken. Mijn vragen lieten haar nadenken over haar eigen keuzes en haalden haar zevendedagsadventistische opvoeding naar boven.

Op een avond bezochten we samen de *Pioneer Memorial Church* bij de *Andrews University*. We hadden begrepen dat er iets interessants zou gebeuren en we bezochten de opnames van de satelliet-evangelisatie-series op NET 95, die werden geleid door Mark Finley.

Toen de bijeenkomsten waren afgelopen, begon ik de Bijbel te bestuderen. Ik werd bijna lid van een andere protestantse kerk, maar Debbie kon me tegenhouden met een Bijbelstudie over de leer van de geheime opname, die in die kerk werd onderwezen.

Debbie vroeg me of ik nou echt geloofde dat Christenen stilletjes zomaar in de hemel opgenomen zouden worden. Toen ik mijn schouders ophaalde gaf ze me een solide Bijbelstudie over dat elk oog Hem zou zien bij Zijn komst. Het was een moment waarin de Heilige Geest heel dichtbij was.

Ik werd gedoopt in september 1995 en Debbie werd een maand later opnieuw gedoopt. De lente daaropvolgend zijn we getrouwd.

Ik voelde een drang om het evangelie te delen, maar hoe kon ik dat doen?

Het antwoord kwam toen *Andrews University* mij in dienst nam om het *Gazebo restaurant* te leiden op het campusterrein. Onderdeel van de beloning voor het werk was elk semester een gratis cursus. Ik schreef me in voor een cursus godsdienst en ik werd overtuigd dat God mij riep om voorganger te worden.

Mijn eerste evangelisatieactiviteiten vonden plaats in de omgeving van Chicago, waar ik was opgegroeid. Het was alsof God me de kans gaf om iets goed te maken. Diverse jaren later, werkte ik samen met Mark Finley, de evangelist waardoor ik met het adventisme in aanraking was gekomen. Samen met hem hebben we in een team evangelisatiebijeenkomsten geleid op 34 locaties in de omgeving van Chicago. Meer dan 500 mensen werden gedoopt.

Tegenwoordig ben ik in een groot deel van Canada te horen in uitzendingen van *It Is Written*. Als je me op 17 jarige leeftijd zou hebben verteld wat mijn toekomst zou zijn, zou ik het schuim van mijn bier hebben geblazen en hebben gelachen. God leidt op een verbazingwekkende manier.

Brandend huis – 26 mei 2018

Door: Andrew McChesney

Dan Frein, manager bij een energiebedrijf in de Amerikaanse staat Michigan, stopte voor een periode van ongeveer 20 jaar, met het bezoeken van de protestantse kerk van zijn jeugd. Zijn vrouw, geboren in een gezin van zevendedagsadventisten, was ook niet echt een actief kerklid.

Maar de dag kwam dat Dan de kerk weer wilde gaan bezoeken. Dus op een zondagmorgen liep hij de kerk in. Wat hij daar zag en hoorde verbaasde hem. Dit was niet de kerk die hij zo lang niet had bezocht. Hij kwam erachter dat de kerk nu achter homoseksualiteit en andere niet Bijbelse zaken stond. Iets waar 20 jaar eerder nog tegen was gepreekt.

Teleurgesteld vertelde Dan zijn vrouw dat hij ernaar verlangde om een kerk te vinden die de Bijbel volgt. Zijn vrouw herinnerde zich de adventkerk in de dichtbijgelegen plaats Muskegon. Haar ouders waren daar lid.

Het paar begon de kerkdiensten te bezoeken samen met haar ouders. In dezelfde periode las Dan ieder boek van Ellen White dat hij maar kon vinden.

Op een dinsdagavond na een gebedsbijeenkomst, hield hij de voorganger even tegen op de parkeerplaats.

“Ik wil u laten weten dat ik klaar ben”, zei hij.

“Klaar waarvoor?” vroeg de voorganger.

“Ik ben klaar om gedoopt te worden,” antwoordde Dan. “Ik heb de boeken van Ellen White gelezen. Ik ben klaar en ik ben aan boord.”

De voorganger ging met Dan door de studies voorafgaand aan de doop en kwam tot de conclusie dat Dan de standpunten van de kerk kende en het ermee eens was. Dan werd gedoopt, zijn vrouw werd opnieuw gedoopt en ook hun zoon werd gedoopt.

“Ik prijs de Heer dat Dan deel werd van de gemeente, ondanks dat wij als gemeente nauwelijks persoonlijke evangelisatieactiviteiten hadden opgezet,” zei de voorganger, Kameron DeVasher. “Ik weet dat persoonlijke evangelisatieacties zeker niet dood zijn. Ik heb het vermoeden dat er veel meer mensen zoals Dan daarbuiten zijn, die alleen maar wachten om naar binnen gehaald te worden.”

Hij zei verder dat de ervaring met Dan het belang van de boeken van Ellen White nog maar weer eens benadrukt. “Ik denk dat er kracht is in de Geest van Profetie, dus we zouden ons niet moeten schamen om die boeken te delen” zei hij.

Over Dan gesproken: hij heeft meerdere evangelisatiecampagnes geleid vanuit de kerk, heeft gediend als diaken en heeft meegewerkt aan evangelisatieprojecten in de gevangenis. Leden omschrijven hem als “een vurig brandend huis”.

“Dit is een persoon die minder dan vijf jaar bij de kerk hoort en hij preekt het Woord en mensen worden bekeerd,” zegt voorganger DeVasher. “Hij herinnert ons eraan dat het werk van een lokale kerk er vooral om draait te evangeliseren, mensen moeten zich bekeren, hun leven heiligen, en ieder kerklid zou deel uit moeten maken van dat werk.”

In de gevangenis voor doodslag – 2 juni 2018

Door: Andrew McChesney

Om 2 uur in de nacht draaide een opstootje in een bar in de staat Alaska uit op geweld, toen de 28-jarige Tony Pouesi een man een harde vuistslag in het gezicht gaf.

De man viel en sloeg met zijn hoofd tegen de grond, hij overleed een dag later.

Tony werd verdacht van doodslag, waarop een maximale gevangenisstraf stond van 20 jaar.

“Ik was kapot,” zei Tony. “Ik was bang, mijn hele leven flitste voor mijn ogen voorbij.”

Vanuit zijn gevangenis, herinnerde Tony zich zijn opvoeding in het ver gelegen Shelton, een klein stadje in de staat Washington. Zijn familie had de Bijbel nooit gelezen en nooit een kerk bezocht. Hij had alcohol genuttigd en als een tiener illegaal drugs gebruikt. Hij was gestopt met school voordat hij de “11th grade” (ongeveer 16 jarige leeftijd, vert.) had afgerond.

Hij was als volwassene naar Alaska verhuisd, waar hij werkte als visser.

In de gevangenis begon Tony wanhopig te bidden.

“Ik zei: Als er een God is, dan wil ik weten dat hij echt is,” zei Tony in een interview. “Op mijn knieën huilde ik elke dag, urenlang om hulp.”

Tony leende een Bijbel van de gevangenisbibliotheek en ervoer, tot zijn verbazing, een overweldigend gevoel van vrede en blijdschap als hij daarin las. Hij haalde vooral hoop uit Deuteronomium 31:6, één van de eerste Bijbelverzen die hij uit het hoofd leerde. Daar staat: Wees sterk en moedig, wees niet bevreesd en schrik niet voor hen terug, want het is de HEERE, uw God, Die met u meegaat. Hij zal u niet loslaten en u niet verlaten. (HSV)

“Toen ik bad en de Bijbel las, deed God wonderen in mijn leven,” zei Tony.

Na enige tijd vertelde de aan hem toegewezen advocaat hem, dat ze goed nieuws had: De strafeis zou mogelijk verlaagd worden naar twee tot vier jaar. Toen de aanklacht veranderd werd in onopzettelijk doden of dood door schuld werd de eis ingekort en verlaagd naar één tot drie jaar.

Op een dag vond Tony een klein kaartje op een plank in de gevangenisbibliotheek: een uitnodiging voor de “Discover” Bijbelstudies van de *Voice of prophecy*, een adventbediening. Hij bestelde de Bijbelstudie en ging ijverig aan de slag.

“Wat verbazingwekkend is, is dat ik heb gedronken, drugs heb gebruikt en ik niet geslaagd ben voor school, maar dat ik de Bijbel begreep,” zei hij. “Dat is toch verbazend!? Je hoeft geen geleerde te zijn om de Bijbel te begrijpen.”

Kort nadat hij de Bijbelstudie had afgerond, kwam de zaak van Tony voor het gerecht. Daar, zei Tony, deed God een wonder. De rechter veroordeelde hem tot een voorwaardelijke gevangenisstraf van drie jaar. Tony was vrij.

“God heeft mij bevrijd vanuit de gevangenis,” zei Tony. “In totaal heb ik negen maanden in de gevangenis gezeten.”

Petjes met “Vertrouw op Jezus” – 9 juni 2018

Door: Andrew McChesney

Tony Pouesi, die negen maanden in de gevangenis had gezeten nadat hij een man had doodgeslagen in een gevecht in een bar, ging meer met God wandelen nadat hij zo plotseling was vrijgelaten uit de gevangenis in de Amerikaanse staat Alaska.

Aangezien hij nergens anders naartoe kon, verhuisde hij naar een tehuis voor ex-gevangenen van de zevendedagsadventisten: de *Greater Works Christian Living Center* in Anchorage. Hij begon ochtendwijdingen te houden. Verder bezocht hij gebedsgroepen op woensdag en vrijdagavond. Hij vierde de sabbat.

“Het was de eerste keer dat ik de mogelijkheid had om deel uit te maken van een echt Christelijk gezin,” zei hij.

Er wilde een verlangen in zijn hart op om zijn nieuwgevonden liefde voor Jezus met anderen te delen en hij besloot om *Alaska street ministry* op te richten. Vijf dagen in de week deelde hij GLOW-blaadjes uit en daarnaast Bijbelbelofteboekjes, voedsel en kleding. Hij bad met vreemdelingen en vertelde over Jezus.

Tony kwam tot de conclusie dat het dragen van een specifiek voor dat doel gemaakte pet of shirt met de tekst “Vertrouw op Jezus” een uitstekende manier was om een gesprek te beginnen.

“Het is een prima instrument om te getuigen,” zei hij. “Veel mensen komen naar me toe en beginnen zo over God te praten. Als ze willen luisteren, dan vertel ik hun mijn getuigenis over hoe God mijn leven heeft veranderd.”

Tony's zwaarste last is echter zijn familie. Hij belde zijn alleenstaande moeder in Shelton, Washington, kort nadat hij uit de gevangenis was vrijgelaten.

“Er is slechts één ding in deze wereld dat ik van je vraag,” vertelde hij haar. “Ik zou graag willen dat je de *Discover Bible studies* (ontdek de Bijbel, vert.) volgt.”

Het gevolg van de *Voice of prophecy* (stem van de profetie, vert.) studies is dat zijn moeder is gestopt met roken en 14 kilo is afgevallen. Ook zij houdt nu de sabbat.

“Ik wist dat ze nooit meer dezelfde zou zijn na de Bijbelstudie,” zegt Tony. “Dat is de kracht van God.”

Tony is nu op zoek naar nieuwe manieren om Jezus met anderen te delen. Op een sabbat toen hij de kerk uitliep, kwam hij een man tegen met een groot wit kruis. De man legde uit dat hij het kruis al zes jaar lang de wereld rond had gedragen en, nadat hij het verhaal van Tony had gehoord, gaf hij dit kruis aan hem.

Het duurde even voordat Tony de moed had verzameld om het kruis mee te nemen door de buurt, maar toen hij dat deed was de reactie verbluffend. “Mensen drukten op hun claxon in auto's en ze zwaaiden en zeiden: “Prijs de Heer!” Het was geweldig.

Tony is er niet van overtuigd dat het kruis de beste manier is om te getuigen, maar hij is wel overtuigd van de “Vertrouw op Jezus” kleding. Hij is op zoek naar steun voor zijn straatevangelisatie door het online verkopen van de petjes en shirts.

“God heeft me dit vuur gegeven om het evangelie te verspreiden, en dat vuur is niet gedoofd,” zegt hij.

Mijn man, mijn evangelisatiegebied – 16 juni 2018

Door: een adventistische vrouw in de Verenigde Staten van Amerika

Mijn man en ik wilden altijd al evangelist zijn in de kerk van de zevendedagsadventisten. We hebben beiden gediend als student evangelisten in verschillende delen van de wereld. Na ons huwelijk gingen we opnieuw de oceaan over als vrijwilligers.

Het was een verbazingwekkende periode van 10 jaar. We dienden in 10 landen en zaaiden veel zaadjes die God later water kon geven.

Maar ik werd meer en meer geërgerd door mijn man. Het begon met kleine dingen, zoals het voortdurend moeten rechtek trekken van het kraagje van zijn shirt. Hij maakte gerechten en wist niet meer waar hij de ingrediënten terug moest zetten in de kastjes. Of we maakten een afspraak en dan wilde hij op het laatste moment, toch iets anders doen dat zijn aandacht had getrokken.

Ik deelde mijn frustratie met mijn moeder via de telefoon. Ze zei dat ik hypocriet was en spoorde me aan een betere vrouw voor mijn man te zijn.

Mijn moeder veranderde haar mening toen we een tijdje bij haar inwoonden, nadat we waren teruggekomen van een evangelisatiemissie. Ze zag dat mijn man ons verraste met het doen van de vaat, maar vervolgens konden we de borden niet meer vinden op de normale plaats in de keukenkastjes.

Mijn moeder bood haar excuses aan en zei: "Het spijt me schat, want ik dacht dat het aan jou lag. Maar je moet hem blijven vergeven en hem blijven respecteren."

Het hart van mijn man is altijd zo goed geweest. Hij wil altijd helpen. Maar als je dag in dag uit met hem samenleeft, dan zijn zijn pogingen om te helpen helemaal niet zo fijn, maar juist vermoeiend, omdat het altijd tot extra werk leidt voor ons en anderen.

Dit liep uit op een moment dat ik alle respect voor hem kwijt was. Ik kon hem niet meer op zijn woord vertrouwen. Ik wist niet meer waar ik het moest zoeken, en ik kwam vervolgens uit bij een gerespecteerde adventistische hulpverlener. Toen ik het gedrag van mijn man beschreef, stopte hij me in mijn verhaal.

"Kan het misschien zo zijn dat je man ADHD heeft?" zei hij.

ADHD of *attention-deficit/hyperactivity disorder*, is een diagnose die te maken heeft met de uitvoerende functies van de hersenen en wordt gekenmerkt door moeite met het aandacht houden bij taken, impulsief gedrag en hyperactiviteit.

En op deze manier, 18 jaar nadat we getrouwd waren, begreep ik eindelijk waarom mijn man reageert zoals hij dat doet. Ik moest mijn verwachtingen laten varen en begreep dat God aan mijn hart wilde werken.

Ik houd van mijn man. Misschien dat we wel nooit meer op buitenlandse evangelisatiemissies gaan, maar dat vind ik acceptabel. Ellen White zegt: "Ons werk voor Christus begint bij ons gezin, in ons huis... Er is geen evangelisatiegebied belangrijker dan dat" ("Testimonies for the church," deel 6, blz 429).

Ik heb mijn evangelisatiegebied gevonden.

Wonderlijke boekverkoop – 23 juni 2018

Door: Kamil Metz

Helen Johnston realiseerde zich plotseling, toen ze door een straat in Battle Creek in de staat Michigan liep, dat ze niet had gebeden. Dus de student geschriftenevangelisatie stopte en zocht een plek om Gods leiding te zoeken. Het was de zomer van 2015 en ze was geld aan het ophalen voor school.

Toen Helen naar de volgende deur ging, hoorde ze een stem zeggen: "Een man gaat de deur openen, en hij heeft een versie van het boek "Het grote conflict" nodig."

Heel kort daarna ging de deur open en daar stond een man.

Helen, die gewoon was om eerst contact te leggen met mensen en een band op te bouwen, gaf een gezondheidsboek. Vervolgens pakte ze een versie van "Het grote Conflict" van Ellen White.

De man was geïntrigeerd door het boek. Hij wilde graag een eigen exemplaar, maar kon dit niet betalen.

Helen was ervan overtuigd dat God wilde dat hij zijn eigen exemplaar zou krijgen, dus bood ze hem een gratis exemplaar aan. De man schudde zijn hoofd. Helen vroeg vervolgens of hij niet ergens nog kleingeld in huis had liggen. De man kwam terug met een handjevol munten, maar het was nog niet genoeg om het boek te kunnen betalen. Hij gaf het geld aan Helen, maar weigerde nog steeds om het boek in ontvangst te nemen.

Teleurgesteld draaide Helen zich om, om te vertrekken. Ze liep een paar stappen en struikelde toen. De munten rolden over de grond.

Helen vroeg snel aan de man om het boek even vast te houden. Nadat ze de munten had verzameld, begon ze weg te lopen.

De man riep haar achterna: "je boek, je hebt je boek vergeten!" riep hij.

Helen keek om glimlachte en zei: "Je mag het houden!"

Hij glimlachte terug en zei: "jij wint."

Een uur later vond Helen zichzelf terug, terwijl ze de deuren langs ging in een meer welvarende wijk. Toen ze zich voorstelde door haar naam te zeggen, onderbrak de vrouw aan de deur haar en zei: "Helen heet je, toch?"

Helen was verbaasd. Ze had de vrouw voor zich, nog nooit eerder gezien.

"Ik ben zevendedagsadventist," zei de vrouw. "Deze morgen toen ik in de Bijbel las, legde God in mijn hart dat Helen aan mijn deur zou komen. Ook werd ik ervan overtuigd dat ik een cheque van 20 dollar moest uitschrijven omdat Helen een man tegen zou komen die "Het Grote Conflict" nodig had, maar dat niet kon betalen."

Vervolgens pakte de vrouw een cheque met het bedrag van 20 dollar al ingevuld. Alleen de naam van de ontvanger moest nog worden ingevuld. "Welke naam moet ik op deze cheque zetten?" vroeg de vrouw.

Zielenjager – 30 juni 2018

Door: Andrew McChesney

Danny Whatley voelde zich alsof hij op een hoogtepunt in zijn leven was – en dat niet alleen omdat hij werkte als piloot in een onherbergzaam gebied in Alaska.

Danny was eigenaar van een florerende toeristische onderneming die privé jachtreizen verzorgde voor de rijken der aarde. Onder zijn klanten bevonden zich de president van de *Citybank* en leden van de Rockefeller familie.

“Ik wilde deel uitmaken van de elite,” zei Danny. “Ik wilde niet zomaar een gemiddeld persoon zijn. Ik hield van die mensen.”

Maar toen ontving hij een versie van “Het Grote Conflict”. Danny had een relatie gehad met een voormalige adventist en via haar had hij basketbal en volleybal bij haar adventkerk gespeeld in zijn thuisplaats, Palmer. Een kerklid had hem het boek gegeven.

Danny had het boek meegenomen op zijn volgende vliegreis en las hoe de zevende dag, de sabbat, was veranderd in de zondag. Hij had nog nooit van Ellen G. White gehoord, maar hij was er direct van overtuigd, dat dit de waarheid was.

Terug in Palmer, was Danny aan het voorbereiden voor een nieuw jachtseizoen, toen kerkleden hem uitnodigden voor een evangelisatiecursus. De eerste presentatie van de cursus over de profetieën in Daniël 2 had direct zijn aandacht.

“Ik was direct verkocht,” zei hij. “Mensen die zeggen dat evangelisatie niet werkt, hebben nog nooit aan de ontvangende kant gezeten van een evangelisatiecursus.” De volgende dag nam Danny zijn vader mee.

Toen de voorganger, Vern Snow, op een avond over de doop sprak, brak er een strijd uit in het hoofd van Danny. Hij wilde geen klanten verliezen omwille van de sabbat.

“De strijd ging de hele bijeenkomst door,” zei Danny. “aan het eind moest ik een beslissing maken. Ik ging naar Vern en zei: “Ik wil worden gedoopt.”

Op dat moment gaf hij alles, inclusief zijn bedrijf, op voor Jezus.

“Ik was iemand die hield van de jacht en ik kon alles zelf oplossen, en toen realiseerde ik me dat ik het niet allemaal zelf kon doen,” zei hij.

Bij de doop verklaarde de voorganger: “Zie hier, een jachttrofee-jager die nu een jager van zielen is geworden.”

Danny’s vader en zijn stiefmoeder werden de volgende sabbat gedoopt. Ook andere mensen hebben zich aangesloten bij de kerk als gevolg van de invloed van Danny.

Op zijn werk, vertelde Danny zijn klanten dat ze niet langer op zaterdagen konden jagen. Daarvoor in de plaats vertelde hij de klanten dat ze die dag gratis van de natuur konden genieten. Met jachtreizen die 1.500 dollar per dag kostten, oarmden de klanten het nieuwe plan met veel plezier.

Twee jaar later heeft Danny zijn florerende bedrijf verkocht. Hij had er ook geen behoefte meer aan om met de elite op te trekken.

“Ik heb altijd met de elite willen reizen,” zei Danny die tegenwoordig een succesvol ondernemer is. “Maar nu wil ik alleen nog op zendingsreizen gaan, die zijn veel beter.”